

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/62/2024
Identifikačné číslo spisu: 7119217900
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7119217900.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00420166, zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Kubovičom, advokát, s.r.o., Bratislava, Námestie Biely kríž 3, IČO: 54167370 proti žalovanému GRAND HOTEL BELLEVUE, a.s., Vysoké Tatry, Horný Smokovec 21, IČO: 35781319, zastúpenému advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 50430742 o zaplatenie 1.329,89 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I (teraz Mestský súd Košice) pod sp. zn. 39Ca/18/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 6. decembra 2023 sp. zn. 9Co/136/2022 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (teraz Mestský súd Košice; ďalej „súd prvej inštancie“, „okresný súd“) rozsudkom zo 14. júla 2022 č. k. 39Ca/18/2019-508 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.329,89 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11. decembra 2019 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Okresný súd rozhodoval o nároku žalobcu voči žalovanému o zaplatenie 1.329,89 eura s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia, pričom po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 13 ods. 4, § 141 ods. 1, 2, § 144 ods. 1, § 164 ods. 1, § 165 ods. 8, § 169 ods. 9, 10 zákona č. 185/2015 Z. z. autorského zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“, „AZ“), § 451 ods. 1, 2, § 442a ods. 2, § 458a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“, „Občiansky zákonník“) dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a v celom rozsahu jej vyhovel.

1.2. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za to, že žalovaný v období od 1. januára 2018 do 22. apríla 2018 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos cestou 140 ks zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia a 3 ks zvukovo obrazových zariadení umiestnených v

iných priestoroch ubytovacieho zariadenia bez súhlasu autorov diel, ktoré boli obsahom verejného prenosu, a ku ktorým vykonával správu žalobca. Predmetom konania sa stal nárok organizácie kolektívnej správy práv voči žalovanému.

1.3. V konaní označil za nespornú skutočnosť, že žalobca mal na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry č. k. MK-1587/2016-232/10421 vydaného dňa 18. augusta 2016 postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 AZ, čím bol oprávnený spravovať majetkové práva viacerých nositeľov práv a zastupovať ich vo vlastnom mene pri výkone ich majetkových práv v súlade s vydaným oprávnením. Žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy v Slovenskej republike, ktorá je na základe priameho mandátu, vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní, oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Tým bola podľa názoru súdu prvej inštancie daná aktívna legitímácia žalobcu v spore.

1.4. Vo vzťahu k obrane žalovaného, že žalobca nepreukázal zastupovanie všetkých subjektov ako aj vo vzťahu k rozsahu, resp. predmetu práv, v ktorých mu bol zverený výkon na základe dohôd uzavretých s týmito subjektmi uviedol, že takúto povinnosť organizácia kolektívnej správy nemá. V tejto súvislosti poukázal na to, že účelom kolektívnej správy práv je najmä efektívny výkon (uplatňovanie) majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, umožnenie uvádzania predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovanie ochrany týchto práv. Predmetom kolektívnej správy sú majetkové práva, pri ktorých je iný ako kolektívny výkon práv neúčelný. Pre tento záver svedčí aj fakt, že ani v procese uzatvárania hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy v zmysle právnej úpravy a jej princípov zákon nevyžaduje, aby organizácia kolektívnej správy jednotlivou preukazovala konkrétny rozsah zastupovaných autorov. V kolektívnej licenčnej zmluve je počet predmetov zmluvy irelevantný; môže byť uzatvorená buď ako individuálna zmluva k jednému dielu, k dvom alebo viacerým, resp. k všetkým dielam v rozsahu, v akom sama tieto práva či už na základe uzavretých dohôd s nositeľmi práv alebo na základe zákona spravuje. V prípade hromadnej licenčnej zmluvy hromadnosť spočíva v tom, že sa vzťahuje spravidla na všetky diela, ku ktorým organizácia spravuje majetkové práva. Uvedené vyplýva zo všeobecných ustanovení Autorského zákona upravujúcich licenčnú zmluvu, kolektívnu a hromadnú licenčnú zmluvu, ako aj z § 165 Autorského zákona upravujúceho rokovanie organizácie kolektívnej správy s používateľmi pre účely uzatvorenia licenčných zmlúv, zmlúv o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. Naopak Autorský zákon ukladá druhej strane, t. j. používateľovi (v danom prípade žalovanému) poskytnúť pravdivé a úplné informácie potrebné pre uzavretie zmluvy, najmä o použití predmetov ochrany, ktoré sú predmetom zmluvy. Splnenie uvedených atribútov skúma ministerstvo kultúry v správnom konaní. Rozhodnutie ministerstva o udelení oprávnenia má ten právny účinok, že žalobca splnil všetky hmotnoprávne aj procesnoprávne podmienky pre výkon kolektívnej správy práv v daných odboroch. Okresný súd v tomto smere poukázal na § 194 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalobca v konaní predložil zoznam nositeľov práv SR a zoznam zahraničných organizácií, z ktorého je zrejmé, že v roku 2018 zastupoval na základe zmlúv 2.714 slovenských nositeľov práv a tiež predložil 22 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a jednu z recipročných zmlúv uzavretých so zahraničnými organizáciami. S týmito nositeľmi práv uzatvoril žalobca rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho stránke. S poukazom na § 165 ods. 1 AZ dospel súd prvej inštancie k záveru, že autorský zákon vyžaduje, aby vzťahy medzi používateľmi predmetov autorskoprávnej ochrany a organizáciami kolektívnej správy, ktorých predmetom je používanie predmetov ochrany, príslušné subjekty zastrešili licenčnou zmluvou, resp. zmluvou o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. V prípade osôb, ktoré by v zmysle uvedeného používali predmety ochrany bez uzavretej licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy alebo s nositeľom práv pri individuálnom vysporiadaní práv, dochádza k bezdôvodnému obohateniu.

1.5. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne preukázané, že sporové strany, žalobca ako organizácia kolektívnej správy a žalovaný ako používateľ, zmluvu podľa § 165 AZ neuzavreli. Žalobca pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného na uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a ponúkal mu aj mimosúdne riešenie uzatvorením dohody o urovnaní, na čo žalovaný nereflektoval. Predžalobnou výzvou z 3. decembra 2019 vyzval žalobca žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.329,89 eura v lehote 5 kalendárnych dní.

1.6. V ďalšom zdôraznil, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by po neúspešných rokovaniach so žalobcom nevyužil Autorským zákonom danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany, určil súd tak, ako vyplýva z § 165 ods. 8 AZ. Ust. § 169 ods. 9 a 10 AZ upravuje podmienky, za ktorých môže používateľ použiť spravované predmety ochrany aj napriek absencii licenčnej zmluvy bez toho, aby sa dostal do postavenia neoprávneného používateľa. Zákon ponúka niekoľko alternatív pre používateľa, akým spôsobom ukladať peňažné prostriedky za použitie predmetov ochrany počas trvania súdneho konania. Bolo teda povinnosťou žalovaného v tomto konaní preukázať, že splnil povinnosti voči všetkým nositeľom práv, resp. voči žalobcovi ako príslušnej organizácii kolektívnej správy, spravujúcej dané predmety ochrany aj voči zastupovaným, aj voči nezastupovaným nositeľom práv. Žalovaný však splnenie týchto povinností v konaní nepreukázal. Neuzatvoril so žalobcom príslušnú zmluvu, nepodal na súde žalobu v zmysle § 165 ods. 8 AZ, ani nezabezpečil, aby sa do postavenia neoprávneného používateľa nedostal, čo mohol dosiahnuť využitím niektorého zo spôsobov zloženia peňažných prostriedkov za použitie predmetov ochrany v zmysle § 165 ods. 9 AZ, (napr. zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu).

1.7. Pokiaľ ide o vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného, podľa názoru súdu v konaní nebolo sporné, že žalovaný prevádzkoval ubytovacie zariadenie v období od 1. januára 2018 do 22. apríla 2018, hotel zaradený do kategórie so štyrmi hviezdčkami. Žalovaný v roku 2018 zrealizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení verejný prenos prostredníctvom 140 ks zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách a prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení v iných priestoroch v počte 3 ks. Žalovaný už v roku 2015 verejne deklaroval, že poskytuje hosťom ubytovanie v 140 ubytovacích jednotkách s tým, že všetky sú vybavené televízorom. Deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách žalovaného znamenalo, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené a teda, že žalovaný ponúkal ubytovaným hosťom funkčné zariadenia, čím potvrdil verejný prenos.

1.8. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. Poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení sa považuje za verejný prenos diel. Žalovaný prostredníctvom zariadení v izbách - televíznych prijímačov zabezpečuje klientom TV, čím im umožnil sledovanie televíznych programov. Táto skutočnosť bola žalobcom preukázaná predložením ponuky predmetného hotela uvedenej na webovej stránke hotela, v ktorom žalovaný vykonáva prevádzku. Pokiaľ žalovaný ako prevádzkovateľ hotela uskutočňuje (umožňuje) verejný prenos diel v podobe televízneho alebo rozhlasového vysielania, má povinnosť zmluvne vysporiadať autorsko-právne vzťahy, jeho povinnosť tak vzniká už samotným umiestnením rádioprijímača alebo televízneho prijímača v priestoroch svojej prevádzky. Podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Žalovaný nemal udelený súhlas na používanie diel, napriek tomu má v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače s káblovou TV. Svojim hosťom umožňuje prístup k predmetu ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca. Žalovaný vybavil izby hostí s možnosťou sledovania televíznych programov ubytovanými hosťami a poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov, klientom ubytovaným v zariadení tak predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. 5. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv informačnej spoločnosti (rozsudok Súdneho dvora EÚ, sp. zn. C-306/05 zo dňa 7. januára 2006, zhodne tiež sp. zn. C-162/10 zo dňa 12. marca 2012). V spore preto nebolo potrebné preukazovať funkčnosť televíznych prijímačov. Takéto námietky popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Preto uzavrel, že žalovaný v rozhodnom období ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv ich nositeľov, ktoré spravuje žalobca. Použitie diel z uvádzaných odborov predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov. Tento zásah na strane žalovaného založil majetkový prospech a na strane nositeľov práv, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca bol v súlade s § 169 ods. 4 AZ nielen oprávnený, ale aj povinný domáhať sa vo vlastnom mene v prospech

nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

1.9. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku, žalobca tento uplatnil v súlade so Sadzobníkom odmiem platným v rozhodnom čase. Sadzobník organizácií kolektívnej správy Autorský zákon pokladá za základný dokument pre určenie licenčných odmiem. Výška bezdôvodného obohatenia by mala predstavovať tzv. obvyklú odmenu a za takúto súd považoval odmenu určenú podľa Sadzobníka žalobcu, ktorý bol vytvorený v súlade s Autorským zákonom. Sadzobník sa opiera o kritériá nastavené v Autorskom zákone a smeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez ich súhlasu autorom, resp. nositeľom práv vznikla. Pre rozlíšenie pojmu obvyklá odmena a primeraná odmena zdôraznil, že predmetom sporu v prejednávanej veci bolo zaplatenie bezdôvodného obohatenia a nie určovanie či vyhodnocovanie primeranosti výšky odmeny určenej podľa Sadzobníka. Súd nemal povinnosť ani prejudiciálne rozhodovať o jej výške. Touto otázkou by sa zaoberal v situácii, pokiaľ by žalovaný inicioval súdne konanie a podal na súde žalobu v zmysle § 165 ods. 8 AZ. Pokiaľ ide o mieru využitia alebo vytvárenosti, resp. obsadenosti izieb pri určení odmeny, táto nebola zohľadňovaná ako kritérium, a preto túto nezohľadnil ako kritérium, keďže nerešpektovanie takejto odmeny s inými používateľmi ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si svoje povinnosti vyplývajúce z Autorského zákona plnia. V tej súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011.

1.10. Zhrnúc vyššie uvedené, súd pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo Sadzobníka odmiem žalobcu účinného od 1. januára 2018. Pri sadzbe 29,50 eura za hotel so štyrmi hviezdíčkami a počte izieb so zvukovoobrazovým zariadením v rozsahu 140 licenčná odmena za jeden rok predstavuje sumu 4.130 eur (140 x 29,50 eura), pri zvukovoobrazových zariadeniach v iných priestoroch v počte 3 ks x 204 eur, zvyčajná licenčná odmena spolu za 1 rok potom činí 4.334 eur. Bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1. januára 2018 do 22. apríla 2018 potom predstavuje 1.329,89 eura. Súd preto nárok žalobcu pokladal za dôvodný a žalobe vyhovel v celom rozsahu.

1.11. Spolu s istinou uložil žalovanému v súlade s § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Zb. uhradiť aj zákonné úroky z omeškania tak, ako si tieto uplatnil žalobca od 11. decembra 2019. Pre určenie momentu splatnosti dlhu vychádzal z ust. § 169 ods. 10 AZ, ktorý stanovuje, v akých lehotách je používateľ (žalovaný) povinný platiť odmenu v situácii, že nedôjde k uzavretiu licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy. Pokiaľ neexistuje predchádzajúca zmluva, je používateľ povinný plniť najmenej raz za tri kalendárne mesiace.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo 6. decembra 2023 č. k. 9Co/136/2022-840 rozsudok súdu prvej inštancie aplikujúc ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

2.1. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd doplnil, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu s poukazom na konkrétne ustanovenia Autorského zákona tak, ako vyplýva z ods. 20 a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V danej veci žalobca preukázal aktívnu vecnú legitímáciu oprávnením Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy z 11. mája 2010 a z 18. augusta 2016. Žalobca na základe uvedeného vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalobca v konaní predložil dostatok dôkazového materiálu (zoznam nositeľov práv SR a zoznam zahraničných organizácií), z ktorých je zrejmé, že v roku 2018 zastupoval na základe zmlúv 2714 slovenských nositeľov práv a tiež predložil 22 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv a jednu z recipročných zmlúv, uzavretých so zahraničnými organizáciami. Nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal, že niektorý nositeľ práv by výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovaného, odvolací súd námietku žalovaného týkajúcu sa tvrdeného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.2. Odvolací súd bol toho názoru, že z dikcie zákona nemožno vyvodit', že by na strane žalobcu mali byť spoločne uvedené všetky organizácie kolektívnej správy tak, ako uvádza žalovaný, z dôvodu, že by tvorili tzv. nerozlučné spoločenstvo. Zo zákona totiž nevyplýva povinná účasť všetkých subjektov právneho vzťahu v takomto spore, teda také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií

kolektívnych správ, zastupujúcich autorov, ktoré by zakladalo nemožnosť samostatného uplatňovania nároku titulom bezdôvodného obohatenia tak, ako je tomu v danom prípade. Pokiaľ ide o iných nositeľov práv, ako je žalobca, tým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany, ako sú predmetom tohto konania.

2.3. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného, že súd nesprávnym spôsobom postupoval pri určení výšky bezdôvodného obohatenia, pokiaľ nezohľadnil osobitné kritériá pri určovaní a vychádzal len zo sadzobníkov autorských odmien vydaných žalobcom, s touto námietkou sa podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci.

2.4. Odvolací súd bol názoru, že žalobca v súlade s § 149, § 151 ods. 1, 2 CSP preukázal, že iní užívatelia uzatvárali v rozhodnom období na dané použitie daných predmetov ochrany licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka autorských odmien žalobcu, a že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nie je kritériom pre výšku dohodnutej licenčnej odmeny. Žalobca sa v konaní domáhal vydania bezdôvodného obohatenia rovnajúceho sa výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia. Preto žalobca nárok riadne podľa autorského zákona preukázal čo do dôvodu aj výšky.

2.5. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska počtosti neurčitej verejnosti vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na európsku judikatúru, z odôvodnenia rozsudku je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal z verejne dostupných údajov a tiež z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nerozporoval o tom, že v ubytovacom zariadení žalovaného - GRAND HOTEL BELLEVUE bolo v rozhodnom období umiestnených 140 ks zvukovo-obrazových zariadení v izbách a 3 ks zvukovo-obrazových zariadení v iných priestoroch hotela. Pokiaľ žalovaný argumentoval judikatúrou súdov Európskeho spoločenstva, bolo potrebné poukázať na skutočnosť, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Rovnako v rozsudku vo veci C-306/2005 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol, že: „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto Smernice. Bolo možné tak konštatovať, že samotné umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení (televíznych prijímačov) v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009-ES z 22. mája 2011 o zosúladiení niektorých aspektov a autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.“ Nakolko žalovaný mal v hotelovom zariadení preukázateľne umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom, ktorý umožňuje príjem obrazovo-zvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnemu prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovo-obrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia so signálom považované za ďalší verejný prenos.

2.6. Nakolko žalovaný bol v rozhodnom období používateľom audiovizuálnych diel, bol povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetu ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim (a bez uhradenia licenčnej odmeny) predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia.

2.7. Autorský zákon spôsob určenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nerieši, odkazuje na Občiansky zákonník. Výška primeranej odmeny v súdnej veci sa odvíja od Sadzobníka odmien žalobcu; preto správne postupoval súd prvej inštancie, pokiaľ práve takýmto spôsobom výšku obvyklej odmeny určil.

2.8. Odvolací súd tiež konštatoval, že správne konanie vedené na Protimonopolnom úrade SR nemôže

mať vplyv na určenie výšky vzniknutého bezdôvodného obohatenia, ktorá sa odvíja od Sadzobníka odmien žalobcu. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Túto odmenu nemožno stanoviť iným spôsobom, a to ani s poukazom na § 3 OZ ako uvádzal žalovaný v odvolaní.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolaťel“) v celom rozsahu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

3.1 Žalovaný podané dovolanie odôvodnil tým, že napádaný rozsudok je arbitrárny (zmätočný) vo vzťahu k vyriešeniu otázky (ne)existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Arbitrárnosť napádaného rozsudku spočíva v tom, že odvolací súd a ani súd prvej inštancie túto otázku neposúdili prizmou všetkých zákonných hľadísk a zákonných ustanovení, ktoré boli pre jej vyriešenie relevantné a aplikovateľné. Súd prvej inštancie a ani odvolací súd pri svojom rozhodovaní: (i) nezohľadnili § 160 ods. 2 písm. c) Autorského zákona a súčasne (ii) nedali § 160 ods. 2 písm. c) Autorského zákona do vzájomnej súvislosti s § 175 ods. 1 písm. a) Autorského zákona, pričom sa dovoľával aplikácie predmetného ustanovenia už v odvolacom konaní. Správnou aplikáciou a interpretáciou celého relevantného okruhu právnych noriem je potom možné konštatovať, že žalobca v spore sám bez ostatných organizácií kolektívnej správy nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Na arbitrárnosti napádaného rozsudku nič nemení ani skutočnosť, touto otázkou sa už zaoberal aj NS SR v rozsudku sp. zn. 1Cdo/259/2021, v ktorom nezohľadnil § 160 ods. 2 písm. c) AZ a nedal ho do vzájomnej súvislosti s § 175 ods. 1 písm. a) AZ. Teda sa dopustil rovnakej chyby, akú žalovaný namieta voči napádanému rozsudku odvolacieho súdu. Závery NS SR v rozsudku sp. zn. 1Cdo/259/2021 označil za predčasné a arbitrárne. Nároky súvisiace s verejným prenosom diel alebo s technickým predvedením diel môžu organizácie kolektívnej správy spravovať podľa účinnej právnej úpravy výlučne spoločne (§ 175 ods. 1 písm. a) AZ). Súdny pri ustáľovaní nesprávneho záveru o tom, že žalobca má v spore aktívnu vecnú legitímáciu vychádzali zrejme zo všeobecnej premisy, že bezdôvodné obohatenie ako peňažné plnenie je deliteľným plnením, a preto nič nebráni žalobcovi, aby sa sám domáhal žalobou vydania bezdôvodného obohatenia bez ostatných organizácií kolektívnej správy. Uvedené závery odvolacieho súdu sú nesprávne a priečia sa zneniu. Domáhal sa zamietnutia žaloby z dôvodu neúplného okruhu subjektov na strane žalobcu. Zákonodarcia v § 175 ods. 1 Autorského zákona uložil organizáciám kolektívnej správy vzájomnú kontraktačnú povinnosť, ktorej výsledkom je dohoda organizácií kolektívnej správy sledujúca jediný účel - vykonávať správu práv v zákonom stanovenom okruhu spoločne (obligatórna spoločná správa). Obligatórna spoločná správa sa realizuje (organizácie kolektívnej správy sú povinné ju vykonávať) aj v prípadoch, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým predvedením predmetu ochrany alebo vo forme verejného prenosu.

3.2. Napádaný rozsudok trpí aj týmito ďalšími vadami zakladajúcimi dôvod prípustnosti a dôvodnosti tohto dovolania, a to vadu arbitrárnosti - súd nedbal na ústavnú zásadu ochrany hospodárskej súťaže a nevzal adekvátne do úvahy právoplatné závery Rady Protimonopolného úradu SR a Protimonopolného úradu SR o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu (LITY) v roku 2018 uplatňovaním neprímeraných cenových praktík. V nadväznosti na to potom rozsudok trpí vadou arbitrárnosti spočívajúcou v neposúdení žalobcom v žalobe uplatnenom nároku prizmou § 3 ods. 1 OZ - či v prípade, ak žalobca zneužíval dominantné postavenie uplatňovaním nedovolených cenových praktík, je uplatnenie nároku v žalobcom požadovanej výške výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi alebo nie, a teda či žalobcom tvrdený nárok požíva alebo nepožíva právnu ochranu. V konaní Protimonopolný úrad dňa 23. februára 2022 vydal rozhodnutie, ktorým vyslovil, že žalobca aj v roku 2018 zneužil dominantné postavenie vo forme uplatňovania neprímeraných cien, ktoré žalobca v spore prezentoval ako obvyklé. Pritom príčiny neprímeranosti „obvyklej odmeny“ boli: (i) výška samotnej „obvyklej odmeny“ už ako taká bez ďalšieho, a ďalším faktorom, ktorý závažnosť neprímeranosti odmeny ešte zvyšoval, bola (ii) práve skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní licenčných zmlúv a ani v sadzobníku nezohľadňoval skutočnú obsadenosť ubytovacích zariadení. Podstatnou otázkou pre súd v tomto smere malo byť, či má obvyklá odmena, od ktorej výšky žalobca odvodzuje výšku bezdôvodného obohatenia, povahu zneužitia dominantného postavenia, a ak áno - či na jej základe možno poskytnúť ochranu nároku na

vydanie bezdôvodného obohatenia, ak žalobca výšku tohto nároku odvíja od obvyklej odmeny, ktorej výška je rozporná s kogentnými predpismi práva na ochranu hospodárskej súťaže. Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (PMÚ) v období od 19. decembra 2016 do 23. júla 2020 vykonával v súlade s § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. ochrane hospodárskej súťaže (ďalej aj ako „ZoOHS“) prešetrovanie a následne dňa 23. júla 2020 voči žalobcovi - LITA, autorská spoločnosť začal konanie, ktoré prebieha aj v súčasnosti pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020, a to pre dôvodné podozrenie zo zneužívania dominantného postavenia žalobcom okrem iného aj vo forme uplatňovania neprímeraných cenových praktík. Ak žalobca používa v rámci svojej činnosti zakázané cenové praktiky, od ktorých odvodzuje nároky, ktoré následne uplatňuje v súdnych konaniach, takého konanie žalobcu nesmie požívať právnu ochranu. Ak súd nevezme adekvátne do úvahy výsledky konania pred Protimonopolným úradom, ktorými je viazaný podľa § 193 CSP, de facto aj de iure sám rozhoduje o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorá právomoc však v tomto smere patrí výlučne PMÚ a súd tieto závery musí vzhľadom na § 193 CSP premietnuť do svojho rozhodnutia. Konajúce súdy v tomto prípade neaplikovali relevantné právne normy a nezohľadnili zásadu ochrany poctivej hospodárskej súťaže. Žalobcom uplatňovaná zvyčajná odmena bola neprímerane vysoká, a to až tak, že bola v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže, a jej uplatňovanie zo strany žalobcu bolo zneužitím dominantného postavenia, ktoré je zo zákona zakázané. Podľa názoru dovolateľa v konaní bolo podstatné zodpovedať na otázku, či predstavuje uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej odmeny, ktorá je súčasne pre svoju neprímeranosť zo zákona zakázaná, výkon práva súladný s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), alebo ide naopak o výkon práva rozporný s dobrými mravmi, a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej ceny, (ktorá je ale zo zákona zakázaná), nesmie požívať právnu (súdnú) ochranu.

3.3. Dovolateľ namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je zaťažený vadou deformácie skutkového stavu, a to z dôvodu, že odvolací súd vzal za základ napádaného rozsudku skutkové závery okresného súdu, ktoré vyplynuli (a) z nesprávneho hodnotenia rozsahu dôkazného bremena sporových strán, (b) zo svojvoľného hodnotenia dôkazov, (c) nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré (ne)boli žalobcom počas konania tvrdené a (d) nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré vyšli počas konania najavo. Vadu deformácie skutkového stavu, ktorou trpí napádaný rozsudok vzhľadom na žalovaný v tom, že súdy žalobcovi priznali žalovaný nárok, hoci žalobca netvrdil a nepreukazoval všetky skutočnosti podstatné pre prijatie záveru, že k bezdôvodnému obohateniu skutočne prišlo a v akom rozsahu. Konajúce súdy nevzali zreteľ na to, že žalobca v spore vôbec netvrdil a nepreukázal obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Dovolateľ namietal, že k „použitiu“ diela, a teda k vzniku bezdôvodného obohatenia dôjde len vtedy, ak je dielo sprístupňované verejnosti (ubytovaným hosťom). Ako už uviedol ESD vo veci C-325/14 (bod 16.) k pojmu „prenos“: „tento zahŕňa každú transmisiu chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili“. „Prenosom“ nie je každá transmisia chránených diel (TV prijímač napojený na TV signál schopný tieto diela sprostredkovať). „Prenosom“ je len taká transmisia chránených diel, pri ktorej dochádza k „použitiu diel“. K použitiu diel dochádza len v prípade, ak transmisia diel má svojho na mieste samom prítomného adresáta. Tam, kde niet novej verejnosti, niet použitia transmittovaného diela, a preto niet verejného prenosu, a teda niet ani bezdôvodného obohatenia, pretože nie je preukázaný objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému údajne došlo. Ak niet na izbe ubytovaných hostí, nemôže na tejto izbe objektívne dochádzať k verejnému prenosu pre absenciu novej verejnosti. A teda zároveň nemožno hovoriť o (neoprávnenom) používaní diel. Skutočnosť, že potenciálny používateľ neuzatvoril licenčnú zmluvu ešte samo osebe nepostačuje na prijatie záveru o zásahu do autorských práv, pretože ak niekto nemá uzatvorenú licenčnú zmluvu a zároveň nepoužije autorské dielo, tak nijakým spôsobom do autorského práva neoprávnene nezasahuje. Zároveň ten, kto diela neoprávnene nepoužíva (nesprístupňuje ich osobe prítomnej na mieste samom), do autorských práv nezasahuje, a teda sa ani bezdôvodne neobohacuje.

3.4. Dovolateľ uviedol tiež, že uplatňovanie bezdôvodného obohatenia vo výške odvíjajúcej sa potom od takej „obvyklej“ odmeny je výkonom práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), pretože má svoj základ v zákonom zakázanom konaní a z toho titulu nemôže požívať právnu ochranu. Ako vyplýva z bodu 61. rozsudku Súdneho dvora EÚ C-177/16 - organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané. Žalobca primeranosť výšky svojich „sadzobníkových“ odmien nielenže netvrdil, ale v konaní ani neposkytol žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné túto primeranosť posúdiť, hoci žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy táto

povinnosť vyplýva z európskeho práva. Naopak v konaní vyšlo najavo, že výška odmien, ktoré žalobca prezentoval ako „obvyklé“ pre rok 2018, vykazujú jasné znaky zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a preukázal svoj nárok čo do dôvodu a do výšky. Dovolanie považoval za nedôvodné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému.

4.1. Nie je zrejmé, na základe akých úvah žalovaný dospel k záveru, že tým, že si neuplatnil nárok aj nositeľov práv zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy v tom istom konaní, by mala absentovať jeho aktívna vecná legitímácia, nakoľko si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany ním spravovaných. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu by mal preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. Uviedol tiež, že uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe v zmysle § 175 AZ, v zmysle ktorej mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek organizácie kolektívnej správy. Je teda zrejmé, že pokiaľ žalovaný zasiahol neoprávneným vykonávaním verejného prenosu do práv tisícok nositeľov práv vo vzťahu k desiatkam tisícov samostatných predmetov ochrany, a to dokonca nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany, nejde v žiadnom prípade o nedielne práva a svoje nároky nositeľa práv v žiadnom prípade nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv z celého sveta na riadne uplatnenie svojich nárokov. Poukázal na skutočnosť, že právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) AZ môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy. Je teda zrejmé, že pokiaľ žalovaný zasiahol neoprávneným vykonávaním verejného prenosu do práv tisícok nositeľov práv vo vzťahu k desiatkam tisícov samostatných predmetov ochrany, a to dokonca nositeľov práv, ktorým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany, nejde o nedielne práva a svoje nároky, nie sú povinní uplatňovať spoločne, ani sa nevyžaduje účasť všetkých nositeľov práv z celého sveta na riadne uplatnenie svojich nárokov. Autorský zákon v § 165 ods. 1 písm. d) naopak priamo ukladá organizácii kolektívnej správy, a teda aj žalobcovi, aby s používateľom, ktorý prejaví záujem o uzatvorenie (rozšírenej) hromadnej licenčnej zmluvy, viedol v dobrej viere a za primeraných a nediskriminačných podmienok rokovania o uzatvorení zmluvy a následne za daných podmienok aj zmluvu s používateľom uzatvoril. Pokiaľ teda používateľ požiadala o uzatvorenie rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom, je povinný takú zmluvu žalobca uzatvoriť, a to aj popri existujúcej dohode o spoločnej správe s ostatnými organizáciami kolektívnej správy. Používatelia majú od roku 2016 možnosť vysporiadať si svoje povinnosti vyplývajúce z uskutočňovania verejného prenosu buď uzatvorením hromadných a rozšírených hromadných licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy alebo uzatvorením zmluvy s ktoroukoľvek organizáciou kolektívnej správy, keďže tieto sú splnomocnené poskytnúť používateľom licenciu na dané použitie za všetky ostatné organizácie kolektívnej správy. Zo samotného znenia § 174 ods. 2 písm. e) AZ je nepochybné, že zákonodarca predvída možnosť samostatného výkonu kolektívnej správy organizáciou kolektívnej správy v rovnakom čase, ako je uzatvorená dohoda o spoločnej správe, nakoľko zákonodarca výslovne predvída existenciu aj samostatných sadzobníkov jednotlivých organizácií kolektívnej správy.

4.2. Žalobca poprel tvrdenie žalovaného, že zneužíva svoje dominantné postavenie a vykonáva svoje práva v rozpore s dobrými mravmi. Potvrdil, že bolo voči nemu vedené konanie pred Protimonopolným úradom SR a v predmetnom konaní bolo vydané rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi. S týmto rozhodnutím sa nestotožnil a podal voči nemu správnu žalobu. Tiež poukázal na skutočnosť, že

predmetom tohto súdneho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré mu vznikol nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnene používal predmety ochrany v správe žalobcu. Z toho titulu mu v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) AZ v spojitosti s § 458a a § 442a ods. 2 OZ vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny. Žalobca v tomto smere preukázal, že iní prevádzkovatelia ubytovacích zariadení, ktorí boli oprávnenými používateľmi predmetov ochrany v správe žalobcu rovnakým spôsobom v relevantnom období, uzatvárali licenčné zmluvy s licenčnou odmenou, ktorej výška zodpovedala licenčným odmenám určeným v sadzobníku žalobcu. Súdu v tomto konaní prislúcha iba zistiť výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, pričom nemá právomoc v tomto konaní meniť alebo moderovať ich výšku, a teda ani obmedzovať alebo moderovať jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tiež uviedol, že akýkoľvek výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny.

4.3. Podľa názoru žalobcu korektív podľa § 3 ods. 1 OZ je aplikovateľný iba vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch a nejde o takú všeobecne aplikovateľnú právnu normu, ktorá by priamo zo zásad dobrých mravov vytvárala práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Dobré mravy nemožno považovať za právnu normu, ale súd sa má riadiť písaným právom, teda právnymi predpismi a len vo výnimočných situáciách môže v praxi použiť inštitút § 3 ods. 1 OZ. Výklad žalovaného, na základe ktorého by sa pri zistení akéhokoľvek porušenia akejkolvek právnej povinnosti žalobcom mala odmietnuť právna ochrana existujúceho a preukázaného právneho nároku vzniknutého úmyselným bezdôvodným obohacovaním sa žalovaného, je neprípustným rozširovaním inštitútu § 3 ods. 1 OZ ako výnimočného prostriedku korektívu tvrdošti práva.

4.4. Je nesporné podľa názoru žalobcu, že žalovaný v roku 2018 neoprávnene zasahoval do práv autorov, dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy a vedome a úmyselne dlhodobo poškodzuje práva žalobcu a ním zastupovaných nositeľov práv. Postup žalovaného zjavne smeruje k tomu, aby nebolo jeho protiprávne konanie postihované, a aby mohol bez akýchkoľvek následkov neoprávnene používať autorské diela. Tiež zdôraznil, že v zmysle aplikovateľnej právnej úpravy § 458a a § 442a ods. 2 OZ mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

4.5. Potreba zvýšenej ochrany autorských práv a zavedenie účinných sankcií pri ich porušení vyplýva aj z právnej úpravy Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej aj len „Smernica“), ktorej obsah, zmysel a účel je súd povinný rešpektovať a naplňovať aj v tomto konaní pri posudzovaní nárokov žalobcu a protiprávneho konania žalovaného. Naďalej trvá na tom, že súd má v tomto konaní skúmať výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, ktorú riadne preukázal, a preto akýkoľvek výsledok správneho konania pred PMÚ SR ani nemôže mať právny význam pre toto súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia. Tiež uviedol, že v konaní pred súdom riadne tvrdil a aj preukázal uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného a riadne tvrdil a preukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku. Predložil súdu štatistiku vysielať základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielať audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období roku 2018, ktorý žalovaný neoprávnene uskutočňoval. Predložil súdu aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období roku 2018 verejným prenosom, teda rovnakým spôsobom použitia, aký neoprávnene uskutočňoval žalovaný. Žalobca v zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ako aj uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného a dôvodnosť svojho nároku. V žalobe uviedol a tvrdil, že žalovaný v roku 2018 prevádzkoval svoje ubytovacie zariadenie, ubytovával v ňom hostí, a svojim hosťom umiestnil na izby TV prijímače vybavené príjmom. Týmto sú dané všetky žalovaným uvádzané prvky verejného prenosu, vrátane existencie novej verejnosti. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné bolo preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný licenčnú zmluvu neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo preukázal. Tiež bolo relevantné preukázať, aká bola zvyčajná licenčná odmena, odmena za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v

rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany verejným prenosom, pričom riadne preukázal výšku zvyčajnej licenčnej odmeny. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp. zn. C-367/2015 z 27. januára 2017, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že : „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“ Zdôraznil, že pre posúdenie nároku žalobcu uplatneného v tomto konaní bolo potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Zo zmlúv, ktoré žalobca založil do spisu, a z ktorých vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny, je nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované. Pokiaľ ide o skutočnosť, že zvyčajná licenčná odmena nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia, bolo potrebné uviesť, že autorský zákon prísne rozlišuje medzi právami autorov a právami súvisiacimi s autorskými právami, a teda rozlišuje nároky na odmenu autorov a odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorskými právami; rozlišuje medzi licenčnou odmenou a tzv. primeranou odmenou. V zmysle uvedeného uzavrel, že je zrejme, že žalobca riadne tvrdil a preukázal existenciu novej verejnosti v ubytovacom zariadení žalovaného, pričom nie je potrebné preukázať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Pokiaľ sa teda žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak žalobca svoj nárok riadne podľa autorského zákona preukázal čo do dôvodu i čo do výšky.

4.6. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, súd preto musel skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, získavali iní používatelia licencie. Zvyčajná licenčná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Preukázal, že v roku 2018 uzatvoril celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzovníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Je teda zrejme, že používatelia považujú sadzovník žalobcu za oprávnený a opodstatnený. Žiadna zo žalobcom uzatvorených licenčných zmlúv nebola zo strany používateľov ani žiadnych iných tretích osôb nikdy nijakým spôsobom napadnutá. V tejto súvislosti opätovne poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 101/2011 z 24. marca 2011, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „rovnakú a primeranú“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.“

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6.1. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je

vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

10. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým, je súdom, úlohy ktorého súvisia predovšetkým so zabezpečením zjednotenia rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority všeobecného súdnictva a tvorby judikatúry. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie dôkazov a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak také deficity neboli dovoláním uplatnené.

11. V dôsledku viazanosti dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva (a contrario § 436 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 435 CSP).

12. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku.

Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

13. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod.

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

14.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (rovnako viď aj sp. zn. 3Obdo/40/2017).

15. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta arbitrárnosť rozhodnutia a nedostatočné zistenie skutkového stavu.

16. Dovolateľ zamietá arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k vyriešeniu otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu existencie núteného procesného spoločenstva na strane žalobcu vychádzajúc z § 160 ods. 2 písm. c) v spojení s § 175 ods. 1 písm. a) AZ, ktorý spočíva v povinnosti všetkých organizácií kolektívnej správy vykonávať správu práv v oblasti verejného prenosu spoločne a nie individuálne.

16.1. Podľa dovolacieho súdu odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o existencii aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený (arbitráry), či rozporuplný. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, na podporu správnosti vyporiadania sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súdom prvej inštancie doplnil dôvody, ktorá podrobne zdôvodnil v odsekoch 30 - 34 svojho rozsudku. Žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neoprávneného zásahu do autorských práv, a to oprávnením na výkon kolektívnej správy č. MK-1587/2016-232/10421 udeleným mu Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 18. 08. 2016. Vo vzťahu k námietke žalovaného o existencii núteného procesného spoločenstva sa vyjadril odvolací súd v ods. 34 napadnutého rozsudku tak, že „z dôvodu zákona nemožno vyvodiť, že by na strane žalobcu mali byť spoločne uvedené všetky organizácie kolektívnej správy. Zo zákona nevyplýva povinná účasť všetkých subjektov právneho vzťahu v takomto spore, teda také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov, ktoré by zakladalo nemožnosť samostatného uplatňovania nároku titulom bezdôvodného obohatenia tak, ako je tomu v danom prípade. Pokiaľ ide o iných nositeľov práv, ako je žalobca, tým patria práva k druhovo odlišným predmetom ochrany, ako sú predmetom tohto konania.“ Uvedenej právnej otázky sa venoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/259/2021, v ktorom dospel k rovnakému záveru ako odvolací súd v napadnutom rozsudku. Svoj záver odôvodnil tým, že „povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.“

16.2. Podľa názoru dovolacieho súdu sa sudy nižšej inštancie dostatočne venovali odvolacej argumentácii žalovaného. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. Dovolateľ namietal arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pretože podľa neho odvolací súd nevzal adekvátne do úvahy právoplatné závery Rady Protimonopolného úradu SR a Protimonopolného úradu SR o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu (LITY) v roku 2018 uplatňovaním neprímeraných cenových praktík a neposúdil uplatnený nárok v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17.1. Podľa názoru dovolacieho súdu obsah napadnutého rozhodnutia nedáva podklad pre konštatovanie

arbitrárnosti rozhodnutia o namietanej otázke resp. o chýbajúcom posúdení veci v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa námietkou správneho konania vedeného na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, ako aj aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka na danú vec zaoberal v ods. 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď uviedol, že „správne konanie vedené na Protimonopolnom úrade SR nemôže mať vplyv na určenie výšky vzniknutého bezdôvodného obohatenia, ktorá sa odvíja od Sadzobníka odmien žalobcu. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Túto odmenu nemožno stanoviť iným spôsobom a to ani s poukazom na § 3 Občianskeho zákonníka, ako uvádza žalovaný v odvolaní.“ Dovolací súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré vznikol žalobcovi nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnené používal predmety ochrany v správe žalobcu. Výška bezdôvodného obohatenia sa odvíjala od zvyčajnej odmeny zo získania licencie pri obdobných zmluvných vzťahoch v čase a mieste neoprávneného zásahu do práv autora, t. j. v danom prípade hotelu kategórie 4* (§ 458 v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Preto pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa sadzobníka žalobcu bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv možno túto považovať za odmenu zvyčajnú, výška ktorej je pre rozhodnutie vo veci nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia rozhodujúca. Túto skutočnosť zdôraznil súd prvej inštancie v ods. 55 odôvodnenia svojho rozsudku, keď poukázal na potrebu rozlišovania pojmu obvyklá (zvyčajná) odmena a primeraná odmena. „Predmetom sporu v prejednávanej veci bolo zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalovaným a nie určovanie či vyhodnocovanie primeranosti výšky odmeny, určenej podľa sadzobníka. Súd v tomto spore nemal povinnosť ani prejudiciálne rozhodovať o jej výške. Touto otázkou by sa súd zaoberal v situácii, že by žalovaný inicioval súdne konanie a podal na súde žalobu podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona.“

17.2. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní namietanej zmatečnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmatečnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Napokon najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto rozhodnutí a judikátu nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne a nie je dôvod na iný postup pre prípad namietanej tzv. zmatečnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17.3. Pre prípad, že by sa dovolateľ predmetnou argumentáciou domáhal dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porovnaj

rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

18. Dovolateľ ďalej namietal nesprávne hodnotenie rozsahu dôkazného bremena sporových strán, svojvoľné hodnotenie dôkazov a nedostatočné zohľadnenie skutočností, ktoré žalobca (ne)tvrdil, a ktoré vyšli počas konania najavo.

18.1. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne, a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovoláním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmatečnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdu nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

19. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúca z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je pritom iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany sporu.

20. To, že dovolateľ so skutkovými závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9Cdo/86/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020) k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti. Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neutržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúmvanej veci však takéto nedostatky zistené neboli.

22. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

22.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

23. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

24. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľovi sa nepodarilo preukázať nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mu mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere (intenzite), že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

25. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na ich plnú náhradu, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu z procesného hľadiska zaviniť žalovaný (§ 256 ods. 1 CSP).

26. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.